

IOANA NICOLAIE

Călătoria lui Medilo

Ilustrații de
SIDONIA CĂLIN

CARTIER codobelo

— TREBUIE SĂ-MI GĂSESC MAMA! Trebuie să plec la drum! Asta-și zicea Medilo, un băiețel cârlig de rufe, tocmai când dorea să se prindă de coada unei pisici.

Blănoasa l-ar duce sigur până-n partea nevăzută a curții. Cum saltul nu-i reușise, căzu în praf, între două dale.

— Auu! se tângui. Și lacrimile-i umplură ochii.

Dar nu le lăsă să curgă, căci sigur s-ar fi îmbolnăvit tare.

— Ferește-te de apă, viteazule! îi tot zicea mama încă de când era mic.

— Ai grijă, Medilo, repeta ea, ploaia ne face tare rău. Miezul nostru de metal se poate fărâma.

Nici nu simțea bine primii picuri, că se agăță strâns de trupul ei. Dacă asculta cu atenție, auzea o inimă bătând în ritmul iubirii.

Și-atunci un cântec, ca un abur, se desprindea de ei, plutea peste coșul vechi, unde locuiau, ca să se împrăștie peste iarba care năpădise locul.

Medilo nu și-i mai amintea deloc pe stăpânii casei, plecaseră când abia venise pe lume. Și de-atunci, desigur, ei doi nu mai aveau nicio treabă.

Cu toate astea, mama se ocupase de instruirea lui. Îl punea, de pildă, să facă mereu mișcare.

— Ca să avem un corp subțire, trebuie să ne antrenăm! zicea ea.

Altfel putem plesni la prima folosire. Nu uita că suntem de lemn și nu de plastic.

Medilo se întindea, se rotea, devenise un gimnast desăvârșit. Să alerge avea voie doar pe preșul de la intrare.

— Mai departe e periculos, zicea mama. Să nu cumva să cazi de pe trepte, că te rupi ca un bețigaș.

Asta-l speria rău pe Medilo, uneori avea coșmaruri în care era făcut bucăți.

— De ce nu avem niciun vecin? întrebă băiatul într-o zi. N-ar trebui să împărțim culcușul cu alții? O lacrimă sclipi atunci în ochii mamei.

— Deh, dragul meu, ce zarvă era pe vremuri aici. Am avut o familie mare și frumoasă. Treizeci de frați, îți dai seama?! Si începu să-i povestească despre năzdrăvăniile pe care le făceau, despre viața lor fericită împreună, dintr-o vreme când nu-și doreau decât să fie culeși din coș și atârnăți de sărma de rufe.

— Dac-ai ști cum e să fi luat și dus colo, depar-te, către capătul curții. Parcă zbori. Apoi îți simți în sfârșit mușchii susținând un cearșaf, o față de per-nă sau vreo haină. Cel mai plăcut e cu eșarfele sau rochiile, dar nu ai mereu parte de asta. Și cel mai greu, năzdrăvan ce ești, nu mă mai gâdila în halul ăsta, încetează, ei bine, cel mai complicat e cu pan-talonii. De fapt, cu blugii. Nu-i poți ține cu una cu două. Și-atunci, de la efort, unii nu mai fac față.

— Vrei să spui că frații tăi au... crăpat?

— Nici vorbă! Erau la fel de bine antrenați ca mine. Altceva s-a întâmplat, Medilo. N-o să uit niciodată dimineața în care..., of, pur și simplu nu i-am mai găsit. Parcă-i înghițise întunericul. Pe toți,

